

Riigikohus
info@riigikohus.ee

VABARIIGI PRESIDENT

TAOTLUS

Eesti Vabariigi põhiseaduse § 107 alusel

Lugupeetud Riigikohus

Riigikogu võttis 20.02.2019 vastu kaitseväge korralduse seaduse muutmise seaduse. Jätsin nimetatud seaduse 7.03.2019 oma otsusega nr 435 välja kuulutamata ja tegin ettepaneku Riigikogule seda uuesti arutada ja otsustada, viimaks seaduse vastavusse Eesti Vabariigi põhiseadusega.¹

29.05.2019 arutas Riigikogu teist korda kaitseväge korralduse seaduse muutmise seadust, võttis selle muutmata kujul uuesti vastu ja saatis seaduse 31.05.2019 Vabariigi Presidendile väljakuulutamise otsustamiseks.

Leian endiselt, et sellisel kujul vastuvõetud seadus on vastuolus põhiseadusega. Seaduses sätestatud õiguste andmine Kaitseväele rahu ajal on ebaproportsionaalne ja riivab oluliselt tsiviilisikute põhiõigusi. Seadus annab kaitseväele põhjendamatult laia võimaluse isikute varjatud jälgimiseks, mis toob kaasa PS §-des 26, 33 ja 43 sätestatud perekonna ja eraelu, kodu puutumatus ja sõnumisaladuse riive ning millega kahjustatakse PS § 13 sätestatud igaühe õigust riigivõimu omavoli eest. Selline regulatsioon ei vasta põhiõiguste piiramisele esitatavatele põhiseaduslikele miinimumnõuetele ja omistab kaitseväele pädevuse, mis ei ole kooskõlas põhiseaduse eesmärgi ja kaitseväge rolliga demokraatlikus ühiskonnas.

Eeltoodud põhjustel pöördun käesolevaga Riigikohtu poole taotlusega tunnistada Riigikogu poolt 29.05.2019 vastuvõetud kaitseväge korralduse seaduse muutmise seadus põhiseadusega vastuolus olevaks.

Lisaks tuleb põhiõiguste kaitse proportsionaalsuse kontrollimisel hinnata ka seda, millised eeltingimused on sätestatud andmete kogumisele ja millised menetluslikud ja sisulised tagatised on ette nähtud andmete säilitamisele (sh sellele, kui kaua andmeid säilitatakse ning millistel alustel on neile ligipääs ja kellel) ja andmete hävitamisele (sh millised tagatised eksisteerivad, et andmed hävitatakse). Mida kauem säilitatakse andmeid, mida laiemal isikute ringil on neile ligipääs, seda piiravamalt tuleb suhtuda andmete kogumise lubatavusesse.

I. Seadusega hägustub Kaitseväge roll Eesti õiguskorras

Meie põhiseaduslikus õigusruumis on Kaitseväge pädevus ja volitused tihedalt seotud sõjaseisukorra ja selle ohuga. Riigi sõjaline kaitse on suunatud eelkõige välise rahu

¹ RT 1992, 26, 349; RT I, 15.05.2015, 2.

tagamisele ning seetõttu ei ole avaliku korra tagamine üldjuhul Kaitseväge ülesanne. Pädevus tegeleda siseriiklike ohtude ennetamise ja tõrjumisega rahuolukorras, ehk riigi tavapärasel seisundil, on jäetud julgeolekuasutustele ja korrakaitseorganitele.

Riigikohus kinnitas seda juba 25.aastat tagasi: „Kaitsejõudude kasutamine rahuaja tingimustes on põhiseaduslikku korda, põhiõigusi ja -vabadusi ja seeläbi kogu rahvast puudutav. Otsustuste tegemine selles küsimuses peab olema üheselt mõistetavalt, täpselt reguleeritud ja kooskõlas Põhiseadusega.”² Riigikohus pidas PS §-st 1 tuleneva demokraatia põhimõttega vastuolus olevaks seadust, mis ei reguleeri selgelt ja tasakaalustatult Kaitseväge rolli ja volitusi rahuajal siseriikliku julgeoleku tagamisel.

Rahuolukorras riigi julgeolekut ähvardavate ohtude mittesõjaliseks ennetamiseks ning tõrjumiseks on seadusandja andnud pädevuse julgeolekuasutustele, kelleks on julgeolekuasutuste seaduse³ (JAS) kohaselt Kaitsepolitsei ja Välisluureamet (vt JAS § 5 ja § 2 lg 1). Kuivõrd julgeolekuasutuste tegevuse eesmärk on kaitsta meie riigi kõige kaalukamat hüve ehk põhiseaduslikku korda, siis on nimetatud asutustele lubatud teatud ulatuses ka sekkumine nn teabehankeliste meetmetega andmete kogumise ja töötlemise teel (vt JAS § 6). Politsei jm korrakaitseorganite ülesanne on seevastu rahuolukorras tegeleda avaliku korra tagamisega. Selleks on korrakaitseasutustes⁴ (KorS) sätestatud alustel ja korras õigusnormide järgimist ning õigushüvede ja isikute subjektiivsete õiguste kaitset ähvardava ohu ennetamine, ohukahtluse korral ohu väljaselgitamine, ohu tõrjumine ja rikkumise kõrvaldamine (vt KorS § 2 lg 1 ja § 4 lg 1). Julgeolekuasutuste pädevusi on seadusandja siiani hoidnud selgelt lahus korrakaitseorganite pädevusest, sest julgeolekuasutuste tegevus JAS-ist tulenevate ülesannete täitmisel on spetsiifiline ning allutatud erireeglitele (vt KorS § 1 lg 5).

29.05.2019 vastuvõetud seadusega on seadusandja otsustanud senist õiguskorda oluliselt muuta, andes Kaitsevägele julgeolekuasutuste ja korrakaitseorganitega võrreldavad pädevused. Seadus võimaldab Kaitseväel inimeste põhiõigustesse- ja vabadustesse sekkuda avaliku korra kaitseks, ilma et rakenduksid KorS-is sätestatud põhiõiguste tagatised. 29.05.2019 seadusega on Riigikogu sõnaselgelt lubanud, et edaspidi sekkub Kaitseväge inimeste põhiõigustesse- ja vabadustesse samade õigushüvede kaitseks (oht avalikule korrale), mis seni oli lubatud vaid politseile ja teistele korrakaitseorganitele (vt 29.05.2019 seaduse p 20). Samuti annab seadus Kaitsevägele seni vaid julgeolekuasutustele ettenähtud üldise teabehankega võrreldavad volitused, ilma et rakenduksid JAS-is sätestatud piirangud ja tagatised. Kaitseväge ei peaks muutuma rahuajal eraisikute privaatsfääri ulatuslikult sekkuvaks julgeolekuasutusega sarnaseid õiguseid omavaks organisatsiooniks.⁵ Erinevalt korrakaitse- ning julgeolekuasutustest ei ole Kaitseväge tegevus allutatud ei KorS-is ega JAS-is sätestatud õiguslikule raamistikule, samuti ei saa Kaitseväge personal korrakaitseorganite ning julgeolekuasutuste personaliga võrreldavat väljaõpet. Sellises olukorras tekib ilmselge oht eri funktsiooniga asutuste pädevuse piiritlemisele ning inimeste põhiseaduslikele tagatistele.

Põhiõiguste piiramisega seotud õigusmõisted ja neid reguleerivad õigusnormid jagunevad põhiseaduse eesmärgi ja mõtte järgi kokkuvõtvalt kaheks, s.o tavaolukorraga seotud

² RKPJKo III-4/1-11/94

³ RT I 2001, 7, 17; RT I, 13.03.2019, 6.

⁴ RT I, 22.03.2011, 4; RT I, 13.03.2019, 95.

⁵ Õigusriigi ja proportsionaalsuse põhimõttest tulenevalt tuleks Kaitseväge oma tegevuses allutada arusaadavalt õigusselguse huvides minimaalselt ka samaväärsele õiguslikule raamistikule, sealhulgas KorS- ja JAS-s sätestatule.

mõisted ja õigusnormid ning eriolukorra mõisted ja õigusnormid. Kui seadusandja soovib siin nihutada põhimõttelist raami nii, et ka Kaitseväge saab endale rahuajal ulatusliku pädevuse ja volitused, on seda vaja põhjalikult ühiskonnas arutada ja viia läbi oskuslik mõjude proportsionaalsuse kaalumine. Tulenevalt eeltoodust vajab ühemõtteliselt selget vastust põhimõtteline küsimus – kus toimetab Kaitseväge ja kus tsiviilühiskond.

Põhiseadusega kooskõlas olevas õigusruumis on seadusandja rahuolukorras andnud õiguslikud vahendid politseile ja teistele korrakaitseorganitele kõikvõimalike ohtude väljaselgitamiseks ja tõrjumiseks, sealhulgas Kaitseväge julgeolekualal koos selle füüsilise nägemisulatusega. Lisaks on rahuolukorras juba täna pädevus ka Sõjaväepolitseil kehtiva kaitseväge korralduse seaduse⁶ (KKS) alusel (KKS § 21). Riigi julgeolekut ja riigi põhiseaduslikku korda ähvardavate ohtude ennetamiseks ja tõrjumiseks on spetsiaalne pädevus ja volitus rahuolukorras julgeolekuasutustel (vt JAS § 2 lg 1).

Varasemalt on seadusandja selgelt rõhutanud vajadust tagada, et võimuorganite avaliku korra ja riigi julgeoleku kaitsele suunatud ülesanded on üksteisest lahutatud nii funktsionaalselt kui ka organisatsiooniliselt.⁷ Nii on seadusandja pidanud vajalikuks hoida Kaitseväge pädevused ja volitused üheselt mõistetavalt lahus sellest, milleks on volitatud Eestis politsei ja teised korrakaitseorganid (vt KorS § 1 lg 6). Ka riigi julgeoleku ja põhiseadusliku korra kaitsmisega seotud volitusi on seadusandja siiani proovinud hoida selgelt teistest volitustest lahus, sest julgeolekuasutuste tegevus JAS-st tulenevate ülesannete täitmisel on spetsiifiline ning allutatud erireeglitele (vt ka KorS § 1 lg 5).⁸ Kuivõrd julgeolekuasutuste tegevuse eesmärk on kaitsta põhiseaduse kõige kaalukamat kaitsehüve ehk seda osa, mis tagab põhiseadusliku korra kui sellise, siis on nimetatud asutustele lubatud teatud ulatuses ka sekkumine konkreetse ohu puudumisel nn teabehankeliste meetmetega (vt ka Kaitsepolitsei ülesandeid JAS §-s 6).

Korrakaitseseaduse seletuskirja kohaselt selgitatakse pädevuste lahushoidmata jätmisega kaasnevaid ohte rõhutades, et vastupidine võib tekitada kontrollimatu informatsiooni ja võimufunktsioonide kuhjumise ühe institutsiooni kätte. Seletuskirja kohaselt oli riigi julgeoleku kaitse selge välistamine korrakaitseseaduse reguleerimisalast seadusandja tahe, mis tulenes vajadusest tagada võimude lahususe ja õigusriigi põhimõtte koosmõjust tulenevalt nõue, mille kohaselt iga võimuharu siseselt ei tohi liiga palju võimuvolitusi ja informatsiooni kontsentreeruda ühe organi kätte.⁹

See erinevus ilmneb rõhutatult ka Kaitseväge ja teiste asutuste personali ettevalmistuses. Nii näiteks keskendub Sisekaitseakadeemia õppekava olulisel määral õppele, kus Erialaõpingute moodulis õpetatakse ulatuslikult aineid, mis aitavad vilistlastel viia läbi korrektseid menetlusi ning tagada seejuures isikute põhiõiguste kaitse.¹⁰ Kaitseväelaste ettevalmistuses selline keskendunud moodul puudub. Selle tulemusena on eelduslikult ka piiratum Kaitseväelaste ettevalmistus isikute põhiõiguste tagamiseks rahuajal. Sellest tulenevalt kujutab Kaitsevägele rahujal isikute privaatsusesse sekkumise ja isikute andmete nende teadmisseta töötlemise pädevuse andmine olemuslikult intensiivsemat sekkumist isikute põhiõigustesse, tagatiseid põhiõiguste kaitseks on aga piiratumad. See muudab

⁶ RT I 2008, 35, 213; RT I, 13.03.2019, 72.

⁷ Vt ka Riigikogu XI kooseisu menetluses olnud korrakaitseseaduse eelnõu nr 49 SE seletuskirja, lk 13. www.riigikogu.ee/tegevus/eelnoud/eelnou/8a9c2286-06fc-65d2-957b-bd9e11a940c4/Korrakaitseseadus/

⁸ Samas.

⁹ Samas.

¹⁰ Arvutivõrgus: https://sisekaitse.ois.ee/curriculum/view?curriculum_id=19&year=2019

seadusemuudatuse põhiõiguste kaitse seisukohalt tavapärasest ohtlikumaks. Lihtsustatult, ilma vastava erialase ettevalmistuseta ei ole võimalik tagada PS § 11 tulenevat nõuet, et õiguste ja vabaduste piiramine toimuks ainult kooskõlas põhiseadusega.

Kui seadusandja on seisukohal, et olemasolevatel asutustel napib ressursse Kaitseväge vajaduste toetamiseks, tuleb seadusandjal lahendada need probleemid riigieelarve menetlemisel. Täiendavate õiguste andmine Kaitsevæele varjatud jälitustegevuseks ei saa olla selle aktsepteeritavaks alternatiiviks.

II. Seadusega nähakse ette intensiivse sekkumise võimalus isikute põhiõigustesse seaduses ebaselgeks ja sisustamata jäävatel alustel. Sekkumise alused ja eeldused on selgelt piiritlemata ja õiguselgusetud

Olen arvamusel, et seadus on vastuolus PS §-dega 13, 26, 33 ja 43, sest avab selgelt määratlemata võimalused loetletud põhiõigustesse sekkumiseks.

Senise õiguse kohaselt võib Kaitsevägi tegeleda erinevatel eesmärkidel isikuandmete varjatud töötlemisega. Näiteks võib Kaitsevägi teatud juhtudel teha jälitustoiminguid (KKS §-d 41¹ ja 41²). Samuti võib Kaitsevägi juba täna koguda ja töödelda isikuandmeid (nt KKS § 36 lg 3, § 41⁵ ja § 41¹⁰), sealhulgas teha seda ka andmesubjekti eest varjatult (KKS § 41¹⁰ lg 4). Lisaks on Kaitsevæe kaitsevæeluure teostamisel teatud ulatuses volitatud kasutama varjatud jälgimise töövõtteid, muuhulgas võib isikuid varjatult jälgida (KKS § 37 lg 2), uurida inimeste tegevust ilma nende teadmata kasutades selleks agente (KKS § 37¹) või läbi teesklemise (KKS § 37²) ja variisikute (KKS § 37³). Peale selle võib Kaitsevägi ametiabi korras Välisluureametilt paluda, et viimane koguks tema jaoks isikuandmeid JAS §-des 23, 25 ja 26 sätestatud volituste rakendamise teel.

29.05.2019 vastu võetud seadusega lisandus juba olemasolevasse pädevuste paketti konspiratsioonivõtete kaudu isikuandmete kogumise ja töötlemise volitus (vt 29.05.2019 seaduse p 4). Samuti laiendati isikute ringi, kelle suhtes isikuandmete varjatud töötlemist võib rakendada (vt 29.05.2019 seaduse p 7, 17 ja 20). Olukorras, kus õiguskorras juba eksisteerivad ulatuslikud volitused Kaitsevæe eesmärkide saavutamiseks, tuleks täiendava sekkumise vajalikkust võrreldes riive intensiivsusega ulatuslikult põhjendada. Seda tehtud ei ole. Vastavaid põhjendusi ei sisalda ka seaduse seletuskiri. Kokkuvõtvalt on täielikult reguleerimata, kelle või mille ohustamise ärahoidmiseks ja kuidas sekkutakse.

Kaitsevägi sai õiguse *varjatult* koguda ja töödelda ka avaliku ja eraõigusliku juriidilise isiku andmekogus olevaid andmeid, mis on võrreldes kehtiva õigusega oluline täiendav sekkumine isikute põhiõigustesse. Seaduse punktiga 20 täiendati kehtivat KKS-i §-ga 54¹, mille lõikes 2 antakse Kaitsevæele õigus kaitsevæe julgeolekuala kaitseks edasilükkamatul juhul kõrgendatud ohu väljaselgitamiseks ja tõrjumiseks võimalus varjatult kontrollida isikuandmeid riigi, kohaliku omavalitsuse või muu avalik-õigusliku või eraõigusliku juriidilise isiku andmekogust, kasutada variandmeid ja konspiratsioonivõtteid ning isikut varjatult jälgida. Sarnased täiendused seadusse tehti punktidega 7 ja 16.

On ebaselge, milliseid meetmeid võib Kaitsevägi kasutada kriteeriumi „varjatult kontrollida ...isikuandmeid... juriidilise isiku andmekogust“ alusel. Seaduses puuduvad elementaarsed tagatised näiteks arsti- või advokaadi kutsesaladuse või ajakirjandusvabaduse kaitseks. Samuti on riigi andmekoguks kohtute infosüsteem. Selliselt luuakse oht kohtuvõimu sõltumatusele ja koosmõjus advokaatide kutsesaladuse kaitse vähendamisega seatakse ohtu isikute õigus õiglasele kohtumenetlusele (PS § 14 ja 15) ja terviseandmete kaitset kahjustades seatakse ohtu isikute õigus eraelu puutumatusse (PS § 26) ilma, et seadusandja oleks sellist mõju seaduse kehtestamisel kaalunud.

Arvestades kohtuliku järelevalve võimaluste sisulist puudumist, on mõistete selge määratlemine hädavajalik. Kehtivas õiguses puuduvad tagatised piiritlemaks julgeolekuala ülesseadmise kohta ja territoriaalset ulatust. Samuti on sisustamata mõisted „oht“ ja „kõrgendatud oht“ ning puudub arusaam, milliseid tegevusi praktikas seaduse alusel rakendama soovitakse asuda. Seaduses ei ole mõistet „varjatud jälgimine“ avatud ega piiritletud, milliseid toiminguid võib Kaitseväge selle ülesande täitmisel teha.

Hetkel kehtiva KKS § 54 lõike 1 alusel võib Kaitseväge ajutiselt julgeolekualana piiritleda iga territooriumi, millel tal seadusest, muust õigusaktist või lepingust tulenevalt on õigus viibida, kui see on seoses tema ülesannete täitmisega Kaitseväge julgeoleku või kolmandate isikute ohutuse tagamiseks vältimatu. Nii võib Kaitseväge näiteks õppuste korraldamise ajal või muul juhul luua ajutise julgeolekuala tiheasustusega alale, sh kohtu, ajakirjandusväljaande, meditsiini-asutuse, finantsasutuse või advokaadibüroo lähedusse.¹¹

Seaduse seletuskirjas märgitakse, et praktikas on julgeolekuala vahetu läheduse üheks kriteeriumiks füüsiline nägemisulatus.¹² Mõiste „nägemisulatus“ sünonüümiks on eesti keeles silmapiir.¹³ Selle piiresse jääb suure tõenäosusega igal ajahetkel lai spekter erinevaid inimesi. See toob kaasa määratlemata hulga isikute varjatud jälgimise ja kontrollimise (29.05.2019 seaduse punktiga 20 lisatav § 54¹ lõige 1). Näiteks, kui julgeoleku ala on Kaitseministeeriumis, jäävad silmapiirile Eesti Pank aga ka kaubanduskeskus, kohvikud ja eraisikute kodud.

Lugedes seadust näeme, et silmapiiri piirangut normi sõnastuses ei ole ning 29.05.2019 seaduse p-ga 20 lisatav § 54¹ lõige 1 sätestab üldisema tingimusena vaid „Kaitseväge julgeolekuala kaitseks.“ See annab aga oluliselt avaramad võimalused tegutsemiseks ükskõik millises geograafilises punktis seni, kuni Kaitseväge siseselt suudetakse see julgeolekuala kaitsega otseselt või kaudselt seostada (siseselt seetõttu, et majaväliselt oma otsustuse motiivide selgitamise kohustust selgesõnaliselt seadusest ei tulene).

Seaduse mõju leevendab mõnevõrra fakt, et juba kehtiv KKS § 54 lg 3 kohustab Kaitseväge teavitama ajutise julgeolekuala loomisest ja võimaluse korral kestusest viivitamata Politsei- ja Piirivalveametit. Uue 29.05.2019 seaduse punktiga 20 lisatava KKS § 54¹ lõikega 3 kohustatakse sellest viivitamatult informeerima ka Kaitsepolitseiametit. Nimetatud ametitele on juba seadustega antud intensiivsed erimeetmed kõrgendatud ohu välja selgitamiseks ja tõrjumiseks ning jälitustegevuse läbiviimiseks. Isikute varjatud jälgimist on piiratud ajaliselt 24 tunniga (29.05.2019 seaduse punktiga 20 lisatav KKS § 54¹ lg 3).

Õiguselgus puudub ka mõiste „kõrgendatud oht“ sisustamises. Seletuskirjas viidatakse justkui võiks mõiste avamisel kasutada korrakaitse-seadust ja, et KorS § 5 lõikes 4 on kõrgendatud oht määratletud kui oht isiku elule, kehalisele puutumatusse, füüsilisele vabadusele, suure väärtusega varalisele hüvele, suure keskkonnakahju tekkimise oht või karistusseadustiku 15. peatükis sätestatud I astme kuriteo või 22. peatükis sätestatud kuriteo toimepanemise oht. Karistusseadustiku 15. peatükis on reguleeritud riigivastased süüteod ja 22. peatükis üldohtlikud süüteod. Siin minnakse vastuollu KorS § 1 lõikega 6,

¹¹ Seadusandja ei ole 29.05.2019 seaduse normiteksti inkorporeerinud sätteid, mis arvestaksid loetletud näidete puhul seadusest tulenevate konfidentsiaalsuskohustuste ja tagatistega.

¹² Vt Riigikogu XII ja XIII koosseisu menetluses olnud kaitseväge korralduse seaduse muutmise seaduse eelnõu (783 UA) seletuskirja, lk 4. Arvutivõrgus: <https://www.riigikogu.ee/tegevus/eelnoud/eelnou/Obdadf4d-e261-43d1-b8a0-4ffc72749cff/Kaitsev%C3%A4e%20korralduse%20seaduse%20muutmise%20seadus>

¹³ Arvutivõrgus: <http://www.eki.ee/dict/sys/index.cgi?Q=n%C3%A4gemiskeskus>

tagada nende andmete eriti kõrgetasemeline kaitse ja turvalisus, kasutades selleks sobivaid tehnilisi ja korralduslikke meetmeid. Täpsemalt peavad liikmesriigi õigusnormid nägema ette andmete säilitamise liidu territooriumil ja nende pöördumatu hävitamise pärast säilitamistähtaaja lõppu.²⁵

Isiku eraelu kaitseks EIK ja EK praktikas väljatoodud tagatised peaksid laienema kõikidele seaduses esiletoodud tegevustele, millega kaasneb isiku eraellu sekkumise pädevus ja võimalus. Seadusega ligipääsu laiendamine sideandmetele ja juriidiliste isikute andmebaasidele olukorras, kus seaduses puuduvad isegi andmete säilitamise lõpptähtajad, on lubamatu.

Eeltoodust nähtub, et Vabariigi Presidendile väljakuulutamiseks saadetud seadus ei vasta põhiõiguste tagamise miinimumstandardile. Õiguskorra süsteemsus ja arusaadavus, sealhulgas erinevate mõistete ja õigusnormide selgus on riigi varjatud tegevuse juures võtmetähendusega. Võiks öelda, et riigi tegevuse läbipaistvus on õigusriigi lakmustest. Ilma vajaliku läbipaistvuseta võib Eesti muutuda liigselt julgeolekukeskseks ühiskonnaks. Eriti teravalt avaldub selle riski põhiseaduslik olemus sekkumisel inimese nendesse põhiõigustesse- ja vabadustesse, mis kaitsevad tema isikliku elukorralduse tuumiksfaari.

Eelneva põhjal ning juhindudes põhiseaduslikkuse järelevalve kohtumenetluse seaduse²⁶ §-st 5

taotlen:

tunnistada Riigikogus 29. mail 2019 vastu võetud „Kaitseväe korralduse seaduse muutmise seadus” Eesti Vabariigi põhiseadusega vastuolus olevaks.

(allkirjastatud digitaalselt)

Kersti Kaljulaid

Kadrionus 14. juunil 2019

Lisad:

1. Riigikogus 20. veebruaril 2019 vastu võetud „Kaitseväe korralduse seaduse muutmise seadus” 3 lehel;
2. Vabariigi Presidendi 7. märtsi 2019 otsus nr 435 „Kaitseväe korralduse seaduse muutmise seaduse” väljakuulutamata jätmine“ 2 lehel;
3. Riigikogus 29. mail 2019 vastu võetud „Kaitseväe korralduse seaduse muutmise seadus“ 3 lehel.

²⁵ Vt Tele2 Sverige p 122.

²⁶ RT I 2002, 29, 174; RT I, 07.03.2019, 3.